

lắm, lão Thọ chưa được về Sài Gòn. Lâu lắm, chưa được nâng ly huyết.ky và bóc hộp xi-gà Ha van thượng hạng. Lâu lắm, chưa được nhảy một bài xì-lô diu diu với một cô gái có cái eo thon nhỏ và cái miệng thơm ngát. Lâu lắm, chưa được đặt tay lên nút điện một căn phòng khách sạn gần máy điều hòa khí hậu, nệm cao su mút, mền ni-lông Hoa kỳ, cạo râu bằng dao điện Phi-líp, khoác áo ngủ bằng hàng Bút-sắc chính hiệu của Pháp...

Lão Thọ se sẽ rùng mình. Tôkarin hỏi :

— A nh lạnh ư ?

Lão Thọ chột dạ :

— Không.

— Xe hơi của tôi, anh đậu ở đâu ?

— Cách đây hai trăm thước. Anh lên bờ, đi được năm chục thước, rồi rẽ sang trái. Đi một trăm thước nữa, quẹo vào con đường nhỏ bên phải. Xe díp này, tôi đậu dưới một lùm cây to. Chia khóa công-tắc cắt dưới đệm lót chân. Bình xăng đã được đồ đầy. Anh cứ thẳng đường là về đến Sài Gòn.

— Cảm ơn anh, tôi đã biết đường rồi.

Lão Thọ cất gói tiền vào túi :

— Anh còn hỏi tôi điều gì nữa không ?

Tôkarin nhếch mép :

— Á có, tên thật của anh là gì nhỉ ?

— Làm nghề này, không nên biết tên thật của nhau thì tiện hơn. Người ta thường gọi tôi là lão Thọ. Xin anh cũng cứ kêu tôi là Thọ cho tiện.

— Anh đa nghi quá. Tên thật của tôi là Tôkarin. Seéc-ghe-vích Tôkarin. Đấy anh xem, tôi có cần giấu anh đâu.

Lời nói của Tôkarin như thùng nước lạnh

dội lên đầu lão Thọ. Không phải vì ngẫu nhiên mà Tôkarin cho lão biết tên thật. Như vậy, có nghĩa là...

Lão sực nhớ đến Trần Độ. Giờ này, hẳn đang tắm mát dưới đáy biển, giữa đồng trai sò ngơ ngác, và bầy cá lặn tẩn. Lão giết Trần Độ để giữ bí mật. Và để khỏi trả tiền. Dầu sao Trần Độ cũng đòi một số tiền ít ỏi. Còn lão...

Tôkarin phải trả cho lão bằng đô la Mỹ. Trên thế giới, khắp hang cùng ngõ hẻm, ở đâu người ta cũng tiêu đô la. Xỉa một năm đô la ra là mua được chiếc xe hơi bóng loáng, hoặc hàng trăm người đàn bà... Tôkarin có thể giết lão để cướp lại tiền. Tôkarin lại có thể giết lão để bảo vệ bí mật. Dầu sao, lão đã biết nhiều quá.

Trong khoảnh khắc, lão cảm thấy dai. Biết vậy, lão bắn cho Tôkarin một phát, ngay sau khi tàu ngầm lặn xuống. Giờ đây, đối phương đã tới bờ, có thể chống trả mãnh liệt. Tôkarin có thân hình chắc nịch, cử chỉ nhanh nhẹn, chắc không phải là tay võ nghệ tầm thường. Ngoài ra, hẳn còn khẩu súng to tướng cất trong bao da nữa. Chậm rồi... lão Thọ phải ra tay ngay. Thừa cơ Tôkarin ngoảnh ra nơi khác, lão Thọ đặt tay vào thắt lưng. Lão bắn rất khá, phát đầu có thể hạ thủ đối phương.

Song lão không thể ngờ rằng Tôkarin đã đề phòng cẩn mật. Thiếu tá R.U., thủ khoa trường điệp báo Kuchinô, điệp viên lừng lẫy ở Đông Âu, Tôkarin đã quen với thủ đoạn giết người trong chớp mắt. Hẳn giả vờ nhìn ra biển, để dò la phản ứng lão Thọ. Và hẳn đã đoán đúng. Lão Thọ rút súng ra để giết hẳn.

Tiếng cười của viên thiếu tá Sô Viết vang lên. Thiết tưởng tiếng cười của ngư đầu mã diện dưới âm ty cũng chỉ ghê rợn và gớm ghiếc đến thế là cùng :

— Hà, hà, mày định hạ thủ tao !

Lão Thọ chộp lấy khẩu súng thần mật. Lão không biết rằng Tokarin hơn lão một trời, một vực về võ thuật, cũng như về tài tác xạ. Tokarin đưa nhẹ bàn tay ra là đoạt được súng của đối phương. Bàn tay cầm súng của lão Thọ bị bẻ gãy kêu rắc một tiếng khô khan. Tuy đau thấu óc, lão Thọ không kêu van. Lão nghiêng răng quạt tay trái vào mặt Tokarin.

Vẫn cười như đùa cợt, Tokarin nghiêng mình tránh. Miếng đòn trượt ra ngoài. Cánh tay bằng thép nguội của Tokarin hoành lên, chém xuống như lưỡi dao phay chẻ củi.

Bị đánh trúng yết hầu, lão Thọ lảo đảo rồi nằm gục xuống sàn ca nô bập bênh trên cát ướt. Tokarin cúi xuống : mặt nạn nhân đã sạm ngoét, hơi thở không còn nữa. Danh bất hư truyền, Tokarin vừa giết người — một người lực lưỡng, am tường nhu đạo — bằng phát atemi tầm thường. Nếu hắn đánh mạnh hơn, cuống họng lão Thọ đã nát bấy.

Biết nạn nhân đã chết, Tokarin xốc lên vai, nhảy xuống bãi cát, rồi đi thoăn thoắt lên bờ. Trông thái độ khoan thai của Tokarin, người ta cho hắn là người quen thuộc với bãi biển Vũng Tàu. Thật ra, hắn mới tới đây lần đầu. Sở dĩ hắn quen thuộc vì đã học thuộc lòng trên nhiều bản đồ ở Mạc tư Khoa.

Tokarin nghiêng vai, ném thân thể nóng hổi của lão Thọ xuống. Lát nữa, hắn sẽ đào đất chôn

lão Thọ ở một nơi vắng vẻ, xa thành phố. Tokarin có cách giấu kín tử thi, nhà chức trách không thể nào tìm ra. Trừ phi công an thả chó bệc-giê được huấn luyện riêng... Nhưng khi ấy Tokarin đã nghênh ngang ngồi uống vốt ka ở Mạc tư Khoa..

Lão Thọ bị giết vì R.U muốn tiết kiệm một số tiền lớn. Lão đòi nhiều quá, đòi tới mức mà R. U. phải bịt miệng lại. Tuy nhiên, nếu chỉ vì vấn đề tiền mà thôi có lẽ lão Thọ chưa chết. Lão Thọ đòi ngàn ấy, chứ đòi nhiều hơn thế Tokarin vẫn trả nổi. Trong thời đại chiến thứ hai, Đức quốc xã đã mua của điệp viên Cicéron, bởi phòng của ông đại sứ Anh, 5000 bảng Anh một tấm hình nhỏ mà không tiếc tiền, vì lẽ gián điệp đó là tiền giả. Và gói dò la mà Tokarin trao cho lão Thọ đêm nay cũng là tiền giả (1).

R. U. hạ thủ lão Thọ là để bảo vệ bí mật. Tokarin được lệnh thi hành một công tác cực kỳ quan trọng, cần được giữ kín một cách tuyệt đối.

Nhanh nhẹn, Tokarin trở lại thuyền máy. Lục soát một hồi, hắn tìm ra những vật mà hắn có bồn phẫn phải làm phi tang. Trong đó có cái điện đài nhỏ xíu lão Thọ vẫn dùng để liên lạc với tàu ngầm R. U.

(1) — Cicéron, tên thật là Elyesa Bazna xin làm bởi phòng cho viên đại sứ Anh tại Thổ để lên chụp tài liệu mật bán cho Moyzisch, chỉ huy tình báo Đức ở tòa đại sứ Đức tại Ankara. Trong vòng 5 tháng làm việc với Moyzisch, Cicéron được thù lao tới 125000 bảng Anh, tức là vào khoảng 30 triệu bạc V. N. , bằng tiền giả. Hiện nay, R. U. Sô Viết cũng bắt chước Hitler in bạc giả để trả tiền cho một số gián điệp ngoại quốc

Tôkarin bỏ các đồ lật vạt vào trong áo toi mưa của Lão Thọ rồi gói chặt lại. Đoạn hấn vận công tác, cho động cơ nổ ròn. Hấn kéo thẳng tay, gài số cho thuyền chạy. Trên bàn đạp ga xăng, hấn đặt một viên đá lớn. Rồi hấn xả thẳng tay. Con thuyền máy chạy vụt ra khơi . . .

Đến khi hết xăng, ca-nô sẽ lớn vờn ngoài khơi, và chỉ cần một cơn gió lớn là nó lật úp. Giả sử ai tìm ra thì cũng tưởng chủ thuyền chết đuối.

Chờ cho thuyền máy khuất vào màn sương, Tôkarin mới quay lại chỗ ném xác lão Thọ.

Ngạc nhiên xiết bao, lão Thọ đã biến đâu mất.

Tôkarin chết lặng một phút đồng hồ trên nền cát ướt: Nếu lão Thọ còn sống, trốn thoát, thì công việc của hấn sẽ hỏng bét. Miếng đòn của hấn đánh vào cổ lão Thọ khá mạnh, dầu tỉnh dậy nạn nhân cũng khó lết được xa.

Nghĩ thế Tôkarin đảo mắt nhìn tứ phía. Bầu trời vẫn phủ kín sương muối. Bốn bề vắng ngắt và tối om. Tiếng sóng vỗ ì ầm tạo cho cảnh gần sáng ở Bãi Sau một vẻ hoang liêu rùng rợn.

Tôkarin định bắm đèn lên tìm thì phía sau nổi lên một tiếng quát. Tiếng quát không to lắm nhưng Tôkarin có cảm giác là nhĩ tai hấn bị rung lên:

— Đứng yên một chỗ, Tôkarin.

Tôkarin chỉ mất tinh thần trong vòng một vài giây đồng hồ. Nhờ được huấn luyện chu đáo và có nhiều kinh nghiệm công tác, hấn đã lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

Tiếng quát của lão Thọ vẫn rền lên:

— Tôkarin? Không được cử động. Hề cử động.

buộc lòng tôi phải hạ thủ.

Câu nói vô tình của lão Thọ khiến Tôkarin mừng thầm. Hấn biết rõ là đời phượng không định giết hấn. Hấn bèn dò hỏi:

— Vì lẽ gì bỗng dưng anh phản bội?

Tiếng nói của lão Thọ sắc như dao cạo:

— Đó là lỗi tại anh. Tại anh muốn thủ tiêu tôi.

Tôkarin cười ngọt ngào.

— Anh lầm rồi. Nếu tôi chủ trương hại anh tại sao tôi đặt anh nằm tử tế trên bãi cát. Bản tâm tôi là chờ anh tỉnh dậy. Hồi nãy, chúng mình hiểu lầm nhau nên sinh ra cớ chuyện.

Lão Thọ đã hơi siêu lòng. Lão đứng sau lưng Tôkarin, trên tay vắt véo con dao mỏng dính. Lão còn phân vân thì Tôkarin đã nói tiếp:

— Nào chúng mình bắt tay nhau để xử hòa đi nào! Tôi xin thề là không bao giờ có ý nghĩ xấu về anh. Trước khi tôi lên đường, thương cấp đã dặn tôi nhiều về thành tích của anh. Xong vụ này, anh sẽ được đưa về một trung tâm dưỡng sức ở Liên Sơ. Anh sẽ được đặc biệt ưu đãi.

Vừa nói, Tôkarin vừa quay mặt lại. Hai người chỉ đứng cách nhau ba thước. Trong tầm xa này lưỡi dao của lão Thọ có thể ném trúng diều thuốc lá, dụi tắt cái đầu đang cháy dở.

Một cuộc xung đột tư tưởng diễn ra trong óc lão Thọ. Lão chỉ nghiêng người và giờ tay lên là lưỡi dao bay vào giữa tim Tôkarin. Tuy nhiên giết cá nhân Tôkarin thì dễ, đơn thương độc mã chống lại R U. là điều vượt qua khả năng của lão. Tốt hơn là làm lành với Tôkarin.

Tôkarin đã tiến sát người lão Thọ.

Lão Thọ chia tay ra :

— Thật đáng tiếc ! Tôi thành thật xin lỗi anh.

Tôkarin mỉm cười nắm bàn tay của lão Thọ. Nhưng không phải để tỏ tình thân thiện, mà để xử dụng một thể võ tuyệt hiểm về nhu đạo. Lão Thọ bị Tôkarin kéo giật về đằng trước. Bị tấn công bất thần, lão Thọ ngã chúi như khúc gỗ bị đốn ngã. Sống bàn tay của Tôkarin giáng xuống.

Phát atemi rơi đúng vào sau gáy. Với miếng atemi này lão Thọ khỏe bằng voi cũng không chịu nổi. Lão rống lên một tiếng thảm thiết rồi gục mặt xuống cát không ngồi dậy nữa.

Nhún vai, Tôkarin lặng lẽ đi về thành phố.

Hắn tìm chiếc xe « dip » không lâu. Quả như lão Thọ nói, đó là một chiếc xe đeo bằng số ngoại giao đoàn. Tôkarin đặt cái va li nhỏ đựng quần áo và tài liệu trên băng sau. Hắn nhảp thử ga xăng, rồi ấn chìa khóa vào đề ma rơ. Động cơ « xe dip » nổ lên, nghe thật tròn trịa.

Tôkarin thử hộp số, rồi lái trở lại con đường xuống biển. Số một sang số hai êm như ru, không vương vãi như xe hơi hẳn thường lái ở Nga xô.

Thị trấn Vũng Tàu vẫn vắng tanh. Ánh đèn ngoài đường như thức đêm buồn ngủ đã chìm vào màn tối, một màn tối dày đặc trước khi rạng đông vùng đây. Tôkarin đậu xe trong bóng tối, khiêng xác lão Thọ bỏ lên phía sau, rồi phóng về Sài Gòn.

Một lát sau, Tôkarin chạy qua cây xăng cuối cùng của thị trấn. Như ai nói nhỏ vào tai, hắn sực

nhớ những điều học tập trong trường Kuchinô. Cách đây không lâu, trong một phút dăng trí, hắn suýt bại lộ ở Luân đôn. Xe hơi bên Anh quốc chạy bên trái, Tôkarin quên chạy bên phải. Thắng không tốt thì hắn đã cán chết người, và... bại lộ. Sau chuyến công tác này, hắn thề quyết không dăng trí nữa.

Giảng sư về Nam Việt trong trường Kuchinô — một người Á đông, có cái bụng đầy mỡ và đôi chân vòng kiềng — dặn Tôkarin bằng giọng nói chậm rãi và nghiêm trọng :

— Ở Liên Xô, muốn mua xăng phải xin phiếu của Cục Tiếp tế. Còn ở Sài Gòn, cũng như ở các thị trấn Tây phương khác, anh cần bao nhiêu xăng cũng có. Anh chỉ cần lái vào, đưa chìa khóa cho người đổ xăng, rồi ngồi chờ trả tiền. Lệ thường, họ sẽ đổ nước vào bình điện, vào thùng nước, và bơm hơi vào bánh. Và trước khi đi, anh nên cho một ít tiền lẻ. Anh nhớ chưa ?

Đáng tiếc là Trung ương không thể cử ai đón tiếp anh được ở Sài Gòn. Vì công tác này, anh phải hoàn thành một mình. Về chỗ ở, anh không sợ. Sài Gòn có rất nhiều lữ quán và phòng trọ. Thấy anh là đại úy Mỹ, người ta sẽ không ngờ vực. Và lại, điều cần thiết là anh trả tiền hậu hĩ. Sau hai ngày tập luyện, anh đã nhận diện được các loại bạc giấy Nam Việt. Trước khi trả tiền, anh hãy nhìn kỹ một lần nữa, vì anh là người ngoại quốc mới đến. Anh là người Mỹ, trước khi trả tiền, anh phải búng ngón tay vào tờ giấy cho kêu một tiếng lớn.

Ngừng một phút, giảng sư nói tiếp :

— Tôi khách sạn, anh mặc cho bởi mang đồ lên phòng. Không như ở các nước xã hội chủ nghĩa, khách phải khệ nệ khiêng một mình. Đi dọc đường, nếu bị trẻ con chặn lại thì dừng ngay. Trẻ con ở Sài Gòn không được huấn luyện như ở nước ta đâu. Phần nhiều, chúng chặn người ngoại quốc để đánh giày, hoặc bán báo. Trong trường hợp này, anh phải đứng lại, kê chân lên cái hộp gỗ của trẻ đánh giày, hoặc rút tiền mua báo. Còn một chi tiết quan trọng nữa : người Mỹ mê kẹo cao su. Anh phải nhai kẹo cao su luôn miệng. Thế thôi...

Xe « dip » chạy qua những cánh đồng rộng mênh mông. Tôkarin dừng lại đi bộ vào trong. 10 phút sau, hấn đã chôn xong lão Thọ. Hấn phủ tay, mở công tắc, ấn nút ga, phóng như tên bắn trên con đường nhựa thẳng tắp. Trời bắt đầu hừng sáng. Cái bóp phơi dày cộm của hấn cạ vào ghế. Bên trong, người ta đã để sẵn cho hấn một món tiền ketch sù, và một xấp giấy tờ do cơ quan cố vấn quân sự Mỹ cấp.

Trong túi, Tôkarin còn một cái gói nhỏ bằng nửa gói thuốc. Bên trong là ba hột kim cương lấp lánh. Mỗi hột đúng sáu ca-ra. Thiếu tiền, hấn có thể tới đường Tự do bán.

Đường Tự do ! Tôkarin đã làm quen với con đường lớn nhất Sài Gòn này trên những bưui thiếp nhiều màu rực rỡ. Người ta cho hấn biết rằng những cái gì quý phái nhất và trắng lẹ nhất đều đi qua đường Tự do, nhất là buổi chiều thứ bảy. Tôkarin vũ phu với đàn bà, song lại thích đàn bà. Dầu sao hấn cũng là con người. Và là người đàn ông chưa vợ. Tôkarin khao khát gặp những người

đàn bà mặc áo dài, bó chặt thân thể, kín đáo mà hở lộ, mảnh mai mà nảy nở. Dư luận thường khen đàn bà Sài Gòn đẹp. Đẹp như bài thơ tình của những thi sĩ Trung hoa cổ xưa.

Tôkarin thè lưỡi liếm mép. Đột nhiên, hấn cảm thấy khát nước. Một cơn gió mát rượi đông từ cánh đồng xanh rờn chạy tít đến chân trời thổi qua cửa xe, mơn man da thịt và làm hất mớ tóc bông của Tôkarin. Trông hấn, nhiều người làm vui diễn viên màn ảnh. Nhiều người còn lầm Tôkarin là gã ăn chơi đàng điếm, búng nhẹ là ngã. Hấn lảm bảm :

— Hừ, búng nhẹ là ngã !

Trong một tiệm nhảy ở Tây Bá linh, một gã to lớn đã đại đột buồng lời khinh rẻ hấn như vậy. Song Tôkarin đưa mặt ra, lãnh hai trái dấm kinh khủng mà không suy xuyên. Ngược lại, Tôkarin chỉ vượt nhẹ một cái là khối thịt khổng lồ trên một tạ đã bở chửng, làm bàn ghế đổ nát.

Sức mạnh không quật nổi Tôkarin, nhưng có lần đàn bà làm hấn thất điên bát đảo. Hấn mê một cô gái làm nghề chiếu dãi ở Mạc tư khoa. Nàng không thèm để ý đến cặp mắt đa tình và thân hình cường tráng của hấn. Có lẽ vì thất tình nên hấn gia nhập ngành do thám, và từ đấy hấn trở nên tàn nhẫn, nhất là với phụ nữ.

Một hồi coi ré lên làm Tôkarin tỉnh mộng.

Giật mình, Tôkarin hăm bót tốc độ. Tiếng coi vẫn rúc liên hồi. Trống ngực Tôkarin đập mạnh, tuy hấn là điệp viên nổi tiếng bình tĩnh. Theo chỉ thị, hấn có thể lái thẳng từ Cấp về Sài Gòn. Phải chăng đối phương đã biết ? Tôkarin bàng hoàng